

Cùng Nói Với Anh, Năm Tháng Bình Yên

Contents

Cùng Nói Với Anh, Năm Tháng Bình Yên	1
1. Chương 1: ...	1
2. Chương 2: Cùng Ở Bên Anh, Thời Gian Lặng Trôi...	5
3. Chương 3: Cùng Anh Bạc Đầu, Phồn Hoa Phai Nhạt...	10

Cùng Nói Với Anh, Năm Tháng Bình Yên

Giới thiệu

Tên gốc: (Thì quang tỉnh hảo, dữ quân ngữ)Editor: ReikaMột câu chuyện nhẹ nhàng về tuổi thanh xuân của cặp đôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-noi-voi-anh-nam-thang-binh-yen>

1. Chương 1: ...

Chào buổi sáng, anh Tử Nhiêu!

Hôm nay thời tiết đặc biệt đẹp, ánh nắng ấm áp chiếu lên mình, thật thoải mái.

Hôm nay em lại muộn mất rồi. Cũng may là sếp không có đây, haha.

Diệp Thanh Tư cong cong khoe môi hướng vào màn hình máy tính lạch cạch đánh máy, mặc dù biểu tượng chat vẫn xám xịt, nhưng không mấy may ảnh hưởng đến tâm tình của cô.

Buổi chiều, khi Diệp Thanh Tư đang vô cùng buồn chán mơ màng gà gât trước một đồng số liệu trên màn hình máy tính, cái biểu tượng kia cuối cùng cũng sáng lên.

Chào buổi sáng, Thanh Tư!

Diệp Thanh Tư nhìn qua đầy khinh bỉ, giờ là chiều rồi biết không?

Cố Tử Nhiêu, em mệt quá đi mất!

Tay cầm ly của Cố Tử Nhiêu chợt khựng lại, đặt cốc xuống, bắt đầu đánh chữ.

Hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?

Diệp Thanh Tư ngáp một phát.

Cố Tử Nhiêu, em không biết! Gần đây sếp cứ như thúc ép, mỗi ngày đều bắt bọn em phải báo cáo tiến độ thí nghiệm, muốn làm biếng cũng không xong, hôm qua em đọc tài liệu đến quá nửa đêm, hôm nay mới sáng sớm đã phải bỏ dậy...

Cố Tử Nhiêu nhìn cô nhóc trên màn hình bất bình tức tối gõ chữ, ở giữa còn chèn thêm mấy biểu tượng đáng thương, trong đầu vậy mà có thể tưởng tượng nên vẻ mặt của cô lúc này, tâm trạng bỗng thoải mái khó hiểu.

Diệp Thanh Tư còn đương chuẩn bị tiếp tục lải nhải thì nghe thấy đàn anh Trần Ngôn gọi mình ngoài cửa, “Em nhỏ, sếp lớn gọi em đến văn phòng của thầy một chuyện kìa!”

Diệp Thanh Tư dừng động tác trên tay, lập tức chạy đi, nháy mắt với Trần Ngôn, “Anh Trần, có biết sếp lớn tìm em có chuyện gì không?”

Trần Ngôn cười cười, “Tâm tư của sếp mình đoán được sao? Chẳng phải em cứ đi rồi sẽ biết à?”

Diệp Thanh Tư bĩu môi, xoay người bước ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm, gần đây mình không có làm việc gì xấu xa tàn ác đâu nhé.

Trần Ngôn ở sau lưng cô hoàn toàn không nghe rõ, nhưng cũng vẫn bật cười.

Diệp Thanh Tư gõ gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào, cung kính lễ độ gọi một tiếng, “Thưa thầy Phương.”

Phương Khả cười híp mắt ngoắc tay gọi cô vào, chỉ vào nam sinh đứng bên cạnh nói, “Thanh Tư à, đây là sinh viên năm nay thầy mới tuyển vào, Trầm Phi, thời gian này em chỉ dẫn cho trò ấy nhé.”

Diệp Thanh Tư ngẩng đầu liếc mắt đánh giá cực nhanh cậu nam sinh kia một lượt, không nhìn thì không biết, vừa nhìn mắt liền nhảy dựng, nhủ thầm trong bụng, cậu nam sinh này có bộ dạng y chang như yêu nghiệt chuyên hút gái.

Trầm Phi mặt mày cong cong, ngọt ngào gọi một tiếng, “Chào chị.”

Diệp Thanh Tư rõ ràng bị một câu chào chị kia lấy lòng, mặc dù đầu cúi xuống nhưng vẫn không nhịn được cong lên khoe môi.

Phương Khả vỗ vỗ vai Trầm Phi, nhìn Diệp Thanh Tư, “Chị Diệp của em thông minh chu đáo, nền tảng cũng rất vững chắc, em chú ý học hỏi từ em ấy nhé.”

Diệp Thanh Tư được khen mà bẽn lẽn, “Mọi người cùng giúp nhau học tập thôi.”

Phương Khả lại dặn dò thêm vài câu, xong Diệp Thanh Tư và Trầm Phi cùng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi văn phòng, Diệp Thanh Tư lập tức biểu lộ bản tính, vốn định học bộ dạng trưởng bối của Phương Khả mà vỗ vỗ vai Trầm Phi, nhưng vừa giơ tay liền cảm thấy được sự chênh lệch chiều cao giữa hai người, bèn xấu hổ thu tay lại, đằng hắng một tiếng, “Em Trầm, yên tâm đi, chị đây sẽ che chở cho em, đi thôi, chị dẫn em đi thăm từng phòng.”

Diệp Thanh Tư cười đến không khép miệng lại được dẫn Trầm Phi đi thăm một vòng từng phòng nghiên cứu, mỗi khi gặp người khác liền giới thiệu, “Đây là Trầm Phi, đàn em ruột của mình, trông đẹp trai nhỉ?”

Đi đến phòng của Trần Ngôn, lại lặp lại lần nữa, Trần Ngôn không nhịn được chặn họng cô, “Em Diệp à, em không phải chỉ đi giới thiệu người mới thôi đấy chứ?”

Ý đồ nhỏ nhen kia của Diệp Thanh Tư bị vạch trần, có chút ngượng ngùng nhưng vẫn cứng miệng, “Đúng thế, em đúng là đi khoe đó, bây giờ em cũng là đàn chị rồi!”

Cả phòng nghiên cứu của Trần Ngôn đều là tiến sĩ, thường ngày thích nhất là trêu ghẹo cô nhóc đàn em này, bây giờ trông thấy bộ dạng vênh vênh tự đắc của cô càng không nhịn được mà cười, “Đúng rồi, chị Diệp, cuối cùng chị cũng khổ tận cam lai rồi nhá!”

Diệp Thanh Tư tức giận lườm Trần Ngôn một cái, “Anh ghen tị với em thì có!”

Trần Ngôn bước tới, “Đi thôi, cùng đi ăn nào, hoan nghênh người mới! Nhân tiện chúc mừng cô nhóc đàn em của chúng ta thành công vươn lên làm đàn chị!”

Người trong phòng đều cười ồ lên, vừa cười vừa đứng dậy bước ra ngoài.

Trầm Phi hai tay dứt túi quần nhìn cô nàng nữ sinh trước mắt chỉ cao đến cổ mình, dáng người gầy gầy, đôi mắt đen nhánh sáng ngời trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đảo quanh đầy sức sống, rất sống động, cũng thật linh động.

Rõ ràng bản thân vẫn mang dáng vẻ con nít nhưng cứ nhất quyết giả làm người lớn, nghe anh gọi một tiếng đàn chị thì vẻ vui sướng tràn trề dần hiện lên trên khuôn mặt.

Trên đường đi ăn, Diệp Thanh Tư không ngừng giới thiệu với Trầm Phi đồ ăn của quán nào ngon, ngày thường mua đồ dùng sinh hoạt thì đi siêu thị nào, Trầm Phi vẫn luôn nhìn chăm chăm cô không nói tiếng nào.

Diệp Thanh Tư vừa ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt anh, mắt hơi nhú lại, khuôn mặt như hoa đào, lúc này khoe miệng mang nét cười đang nhìn cô, cô mang vẻ mặt không tự nhiên quay đầu đi, chạy nhanh vài bước đến bên Trần Ngôn, không thêm quan tâm đến cậu ta nữa.

Diệp Thanh Tư cười hì hì nói với Trần Ngôn, “Có biết vừa rồi sếp Phương khen em sao không?”

Trần Ngôn nghiêng đầu trông như thực sự đang suy nghĩ rất nghiêm túc, “Ừm, nói em là, ham ăn biếng làm, vừa ăn được vừa ngủ được?”

Diệp Thanh Tư véo thắt lưng quát lên giận dữ, “Tất nhiên không phải!”

Sau đó vênh vang đắc ý nói, “Sếp lớn nói em, thông minh chu đáo, còn bảo em có nền tảng vững chắc.”

Trần Ngôn “Ừ” một tiếng tượng trưng.

Đầu Diệp Thanh Tư cũng cúi xuống, “Em biết mình không tốt đến thế, anh không được chọc ghẹo em nha!”

Yêu cầu cao cùng nghiêm khắc của giáo sư Phương Khả nổi danh xưa nay, hướng chỉ trong phòng nghiên cứu có biết bao đàn chị đàn anh giỏi giang như vậy, bình thường cô chưa từng dám lơ là việc học, cũng không trông mong được khen ngợi, luôn nghĩ không bị thầy giáo mắng là tốt lắm rồi.

Trần Ngôn nhìn cô vừa nãy còn cao hứng phấn khởi, lúc này lại mang bộ dạng suy sụp ủ rũ, trong lòng không nhận được thờ dài, cô nhóc đàn em này, quả thật không biết được bản thân là người xuất sắc nhất trong số các sinh viên vào phòng nghiên cứu cùng đợt sao?

Lúc cô vào phòng nghiên cứu cũng trùng với gian đoạn bận bịu nhất khi anh học lên tiến sĩ, thoát đầu hoàn toàn không chú ý đến cô, sau đó vài lần, anh làm thí nghiệm thâu đêm luôn nhìn thấy bóng dáng cô ở phòng nghiên cứu hoặc phòng thí nghiệm.

Có lúc mặc áo choàng trắng giống anh làm thí nghiệm, có lúc ôm một cuốn tài liệu to găm từ từ. Có lần anh mệt mỏi kiệt sức từ phòng thí nghiệm ra đi ngang qua phòng nghiên cứu, trông thấy cô nằm sấp trên bàn mà ngủ, trong tay còn cầm bút.

Từ lúc đó anh cảm giác được ở cô nhóc này có tính bền bỉ không chịu lùi bước, sau đó dần dần nghe các bạn học xung quanh khen ngợi cô bé đàn em này, làm thí nghiệm gọn gàng lưu loát, tính cách tốt, vẻ ngoài cũng rất xinh đẹp.

Ngay cả sếp Phương cũng từng tỏ ý khen ngợi cô trước mặt anh, mặc dù số lần không nhiều, nhưng cũng đã đáng quý lắm rồi.

Ai ngờ, cô thế mà lại không tin tưởng bản thân mình như thế.

Cố Tử Nhiêu thấy Diệp Thanh Tư cả buổi không nói lời nào, bèn bắt đầu sắp xếp lại số liệu thí nghiệm.

Phó Ưc Bắc vừa bước vào phòng thí nghiệm trông thấy Cố Tử Nhiêu cầm ly hương vào đồng số liệu đầy trên màn hình máy tính mặt mày tùm tùm, trong bụng lấy làm quái lạ, “Cậu cười cái gì vậy? Số liệu hoàn hảo vậy à?”

Cố Tử Nhiêu quay đầu nhìn cậu ta một cái với vẻ rất khó hiểu, lại sờ sờ khoe miệng, “Tớ có cười à?”

Phó Ưc Bắc hí mắt làm ra vẻ mặt xét đoán, “Không phải cậu đang yêu đương đấy chứ?”

Cố Tử Nhiêu hoàn toàn mờ mịt, yêu đương ư? Với ai? Cô nhóc kia á? Làm sao có thể? Cô nhóc kia thậm chí còn không biết bộ dạng mình ra sao nữa là.

Đó là năm thứ ba Cố Tử Nhiêu đến Anh, hôm ấy anh cùng Phó Ưc Bắc từ bưu điện lấy đồ đi ra, liền trông thấy bên đường một cô gái có khuôn mặt châu Á đang xoay tới xoay lui chỗ ngã tư, khi trông thấy hai người các anh ánh mắt chợt sáng lên, thế nhưng chẳng mấy chốc lại tắt ngúm. Đường như rồi rắm mất cả buổi mới dám đến gần, lắp bắp hỏi một câu, can you speak Chinese?

Cố Tử Nhiêu cùng Phó Ưc Bắc nhìn nhau một cái, anh gật đầu.

Cô gái cực kỳ hưng phấn nắm chặt lấy cánh tay anh, “Các anh cũng là người Trung Quốc hả?”

Cố Tử Nhiêu lẳng lặng rút lại cánh tay, Phó Ưc Bắc nhìn thấy hết động tác của anh, trên mặt hiện lên điệu cười xấu xa, trả lời một câu, “Đúng rồi.”

Cô gái vì động tác của Cố Tử Nhiêu mà có phần ngượng ngùng, xấu hổ cào cào tóc, “Ngại ghê, em kích động quá. Em muốn hỏi một chút, các anh có biết gần đây có một nhà hàng Trung Quốc rất nổi tiếng không? Em tìm tới tìm lui cũng không ra. Tiếng Anh của em không tốt... Trên bản đồ chỉ ra là ở khu vực quanh đây...”

Nhà hàng đó rất nổi tiếng trong giới du học sinh, hai người chỉ đường cho cô, cô rất phần khởi cảm ơn các anh, sau đó tung tăng đi mất.

Khi ấy Cố Tử Nhiêu còn nghĩ trong bụng, trông cô bé vừa yếu đuối vừa kém tiếng Anh thế này, người nhà cô ấy làm sao đành lòng cho cô một thân một mình đến nước khác đi học chứ?

Nghĩ lại, bèn cười bản thân quá nhiều quá, chẳng qua chỉ là người mới gặp qua một lần, chẳng biết chừng sau này không gặp lại nhau nữa, anh nghĩ nhiều vậy làm gì chứ?

Không ngờ, tới đó vậy mà lại có một cô gái ở trong group(*) khen ngợi đồ ăn Trung Quốc của nhà hàng nọ có mùi vị chính gốc thế nào, còn nói may mắn gặp được hai người đồng bào tốt bụng.

Group đó là do trước đây Cố Tử Nhiêu cùng Phó Ưc Bắc lập nên trong lúc rảnh rỗi, trong group đều là lưu học sinh Trung Quốc, hơn nữa đa số đều là từ thành phố H, bình thường mọi người đều ở trong này trò chuyện tán gẫu, không khí rất tốt. Cô gái kia mới gia nhập cách đây không lâu, từ câu chữ có thể nhìn ra được tuổi đời còn nhỏ, thế nhưng không có tính tùy hứng của trẻ con, lúc nói chuyện thì dí dỏm hài hước, lại biết cách chú ý đến cảm nhận của người khác, rất được chào đón.

Mặc dù chưa từng tiếp xúc, ngay cả mặt cũng chưa gặp, nhưng anh lại nhận định cô là một người rất được.

Không đúng, họ đã từng gặp mặt, chỉ có điều cô không biết mà thôi.

Khi ấy Phó Ưc Bắc còn vừa cười vừa nói với anh, “Thật khéo quá, cậu bảo bọn mình có cần cho cô ấy biết, hai người đồng bào tốt bụng đó là bọn mình không?”

Đến cuối cùng rốt cuộc cũng không nhắc tới chuyện đó với cô, có điều ngược lại anh thường xuyên nghĩ, không biết cô bé kia có lạc đường nữa không? Tiếng Anh của cô nhóc hiện tại có khá lên chút nào không?

Về sau nữa, qua trò chuyện với nhau trong group, họ dần dần quen thuộc hơn. Không biết cô nghe thấy những gì, mà lúc nào cũng mang dáng vẻ sùng bái đến độ phục sát đất đối với anh, coi anh như thần thánh vậy.

Anh hỏi Phó Ưc Bắc, Phó Ưc Bắc bày ra vẻ đương nhiên phải thế, “À, hôm đó trong group thảo luận từng người học trường nào, khi ấy cũng là lúc có kết quả IELTS, tớ thuận miệng đem tình hình của cậu quảng ra, sau đó cả group liền nổ tung.”

Cố Tử Nhiêu lặng thinh nhìn Phó Ưc Bắc, vừa cười vừa chậm rãi lặp lại mấy chữ, “Thuận miệng? Tình hình của tớ?”

Phó Ưc Bắc lập tức gơ tay đầu hàng, “Được rồi, chính là do tớ ghét lối khoe mẽ của cái thằng tên Nhất Mã Bình Xuyên, bèn đem cậu ra sốc nó!”

Anh đem file lưu nội dung chat trên màn hình của Phó Úc Bắc ra xem qua, cái người tên Nhất Mã Bình Xuyên quả thực luôn tỏ thái độ vênh váo tự đắc, trong câu chữ toát lên vẻ mắt cao hơn đỉnh khinh thường mọi người, khoe khoang trường học cùng thành tích bản thân, sau đó mới đọc đến câu của Phó Úc Bắc.

Cỡ như bạn mà cũng dám nhoi, bạn cũng không thèm xem chủ group là ai, bạn tới Oxon(**) hỏi thăm Kevin Gu đi! Hỏi thăm xong hăng quay lại đây nói chuyện!

Cố Tử Nhiêu bắt đắc dĩ lắc đầu.

Sau đấy có lần trong group cô hỏi han một vài số liệu lấy từ chương tài liệu nọ, lúc đó anh mới biết phương hướng nghiên cứu của họ gần nhau đến vậy, thế là thuận tay đem chương tài liệu đó gửi riêng cho cô.

Sau khi cô nhận file, một hồi lâu không thấy phản ứng, ngay tiếp sau liền gửi qua mấy cái biểu tượng kích động, bày ra bộ dạng vui mừng kinh ngạc hàm ơn đội nghĩa.

Anh lại tiện tay thêm cô vào friend list, chat đôi ba câu, cuối cùng cũng biết được tên cô, Diệp Thanh Tư.

Rất hợp với cô.

Cô cũng biết tên anh, mới đầu cô vẫn cứ gọi là anh Cố anh Cố, về sau dần quen thuộc hơn thì gọi thẳng tên anh, khi thì điềm đậm nho nhã, khi thì nghịch ngợm.

(*) Group ở đây ý chỉ group chat trên mạng. Cho nên Diệp Thanh Tư mới không biết mặt Cố Tử Nhiêu.

(**) Viết tắt nên Latin của Đại học Oxford (Universitas Oxoniensis)

2. Chương 2: Cùng Ở Bên Anh, Thời Gian Lặng Trôi...

Hay tin cô phải về nước, anh mới giật mình nhận ra, thời gian trôi qua nhanh đến thế, anh thực sự có phần luyến tiếc. Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy thoải mái, cho dù cô ở lại Anh Quốc, hai người cũng không thể gặp mặt, cô trở về hân cũng không có ảnh hưởng gì.

Thế nhưng anh lại quên cân nhắc tới vấn đề chênh lệch thời gian.

Hai người ngày đêm đảo lộn, lúc cô thức anh vẫn đang ngủ, chờ anh thức dậy cô đã đi vào giấc ngủ mất rồi.

Thực ra khi ấy, anh lại được gặp Diệp Thanh Tư lần nữa.

Lúc đó Cố Tử Nhiêu kết thúc kỳ nghỉ quay lại nước Anh, khi đến sân bay bị Diệp Thanh Tư lao từ bên trong ra đụng phải, Diệp Thanh Tư kéo một chiếc vali to oành vô địch, phát hiện mình đụng phải người khác, bèn xoay người cúi đầu hơi khom lưng, “Xin lỗi ạ.”

Sau đấy tiếp tục kéo vali chạy ra ngoài.

Cố Tử Nhiêu khẽ xoay đầu nhìn qua, chỉ còn lại bóng lưng. Mũ bê-rê màu hồng cánh sen, tóc đuôi ngựa buộc cao cao, đuôi tóc hơi xoắn vểnh lên, dáng vẻ mỏng manh yếu đuối, nhưng đụng phải người lại đau đến thế.

Anh bắt đắc dĩ mỉm cười, xoa xoa bả vai tiếp tục đi về phía trước. Chẳng mấy chốc sau lưng vang lên tiếng hét chói tai, lôi kéo những người xung quanh đều nhìn qua. Cố Tử Nhiêu vốn không phải người hiếu kỳ, nhưng đi được vài bước vẫn dừng lại, xoay người nhìn sang.

Vài cô gái vây quanh Diệp Thanh Tư vui đùa ầm ĩ, lúc này Cố Tử Nhiêu mới trông thấy khuôn mặt cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần nõn nà mang theo nụ cười tươi rói, cất tiếng cười to không hề kiêng dè dưới ánh mặt trời, cả khuôn mặt bừng sáng hào quang, mới xinh đẹp đáng yêu đơn thuần làm sao.

Hóa ra là cô.

Cố Tử Nhiêu không ngờ có thể gặp lại cô ở sân bay lần nữa.

Sau khi Diệp Thanh Tư về nước, một khoảng thời gian rất dài không liên lạc với Cố Tử Nhiêu, hoàn toàn mai danh ẩn tích.

Cố Tử Nhiêu vốn luôn ôn hòa điềm tĩnh trong khoảng thời gian đó có chút buồn bực khó tả, thậm chí mang theo cảm giác mất mát nhạt nhòa. Rất nhiều lưu học sinh đều như vậy, sau khi về nước dần dần mất liên lạc, mỗi năm đều thế, tiễn đưa một đám người cũ, chào đón một đám người mới, anh vẫn luôn thờ ơ đứng nhìn, thế nhưng lần này lại thấy xốn xang.

Lúc ăn cơm, Diệp Thanh Tư vứt bỏ vẻ ủ rũ vừa nãy mà tán chuyện rôm rả hi hi ha ha với mọi người chung quanh, ánh mắt Trầm Phi vẫn luôn đặt trên người Diệp Thanh Tư.

Trần Ngôn ngồi bên cạnh anh, nhẹ ho một tiếng, “Đàn em Trầm à, sau này gặp vấn đề gì đều có thể đến tìm anh.”

Trầm Phi lập tức bày ra bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, “Cảm ơn anh, em vẫn nên tìm chị Diệp trước đã, nếu thực sự không giải quyết được mới đến làm phiền anh.”

Trần Ngôn cười cười, nhìn Trầm Phi một cái với vẻ sâu xa, rồi chuyển dời ánh mắt.

Lúc này Diệp Thanh Tư mới cười híp mắt tiến lại gần, “Hai người nói chuyện gì vậy, vui vẻ thế kia, anh Trầm, anh không được bắt nạt đàn em của em nha!”

Trần Ngôn bó tay nâng trán, Trầm Phi thì cười hết sức gian trá.

Ăn xong cơm chiều thời gian cũng không còn sớm, Diệp Thanh Tư về thẳng phòng ngủ, về tới phòng rồi mới nhớ trước đó đã quên chào Cố Tử Nhiêu, laptop cũng để ở phòng nghiên cứu, cô lục di động ra tìm số điện thoại nọ gọi đi.

Chuông reo thật lâu mới bắt máy, vừa nối máy cô liền vội vàng giải thích, “Máy tính của em để ở phòng nghiên cứu mất rồi, hồi tối cùng mấy đàn anh đàn chị đi ra ngoài ăn mới vừa về...”

Phó Úc Bắc cầm điện thoại ở đầu dây bên kia ngớ người, anh nghe tiếng di động của Cố Tử Nhiêu reo liên hồi không ngừng bèn bắt máy, không ngờ lại là con gái gọi đến.

Anh lập tức chạy đến phòng thí nghiệm ngay bên cạnh, Cố Tử Nhiêu dán mắt vào số liệu trên thiết bị thí nghiệm để điều chỉnh thiết bị, trông thấy Phó Úc Bắc giờ cao di động hướng về phía anh nháy mắt ra hiệu, anh không nhận được vừa cười vừa hỏi, “Ai thế?”

Phó Úc Bắc không trả lời, chỉ đem điện thoại đưa cho anh.

Anh nhận lấy, “Alô.”

Diệp Thanh Tư không ngờ là người khác nhận điện thoại, bản thân mình cũng chưa hỏi cho rõ đã giải thích tùm lum, hận không thể tìm cái lỗ nẻ chui vào cho rồi, nghe được giọng nói nhận điện thoại thanh đạm mà quen thuộc, bèn rầu rĩ đáp một tiếng, “Em đây.”

Cố Tử Nhiêu nghe giọng cô chùng xuống, lại nhìn sang Phó Úc Bắc bên cạnh lỗ tai dựng đứng hận không thể dán tới nghe cho rõ, anh bước vài bước về phía cửa sổ, nhẹ giọng hỏi, “Nhóc con, có chuyện gì không?”

Diệp Thanh Tư vui đầu vào giường, “Cố Tử Nhiêu, tại sao lúc nãy không phải anh bắt điện thoại vậy hả?!”

Cố Tử Nhiêu nhanh chóng hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, cười giải thích, “Lúc nãy anh đang làm thí nghiệm, người bắt máy là bạn anh, không sao đâu.”

Diệp Thanh Tư ngừng giây lát, “Ồ, anh đang làm thí nghiệm hả, vậy anh mau đi làm việc của mình đi.”

Cố Tử Nhiêu hoàn toàn không tiếp lời cô, mà hỏi một câu, “Em tìm anh có chuyện gì?”

Diệp Thanh Tư cũng không còn lòng dạ nào nữa, “Không có chi, chỉ là báo anh biết một tiếng, ban nãy em chưa nói với anh, em với mấy đàn anh đàn chị đi ăn, lúc xong đã trễ nên về luôn.”

Cố Tử Nhiêu xoay người dùng tay ra hiệu với Phó Úc Bắc, Phó Úc Bắc mặt mày cười xấu xa chạy ra ngoài.

“Hôm nay sao lại rủ nhau đi ăn, có chuyện gì vui mừng lắm à?” Cố Tử Nhiêu không muốn cúp điện thoại khi cô đang mất hứng như vậy, bèn dẫn dắt cô nói chuyện.

Giọng nói của Cố Tử Nhiêu trong đêm nghe vô cùng trầm thấp êm tai, tâm tình Diệp Thanh Tư dần dần nơi lỏng, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, “Có một cậu đàn em mới đến, cậu này là đàn em ruột của em đó nha, rất là đẹp trai! Có đến mấy cô đàn chị đàn em trông thấy cậu ấy đều chảy nước miếng.”

Cố Tử Nhiêu nhú mày, đàn em ư? Rất là đẹp trai?

Sau đó hai người trò chuyện vu vơ đôi ba câu, Diệp Thanh Tư bắt đầu ngủ gà ngủ gật, hai người đành cúp điện thoại.

Cố Tử Nhiêu vừa cúp máy, Phó Ưc Bắc liền thông thả bước vào, nhìn số liệu trên thiết bị thí nghiệm lắc đầu thở dài, “Haiz, đáng tiếc, nhóm thí nghiệm này phải làm lại lần nữa rồi, haiz, thật đáng tiếc!”

Cố Tử Nhiêu hoàn toàn mặc kệ cậu ta, chuẩn bị làm lại thí nghiệm.

Phó Ưc Bắc bâu lại, “Ai thế? Nghe giọng hồi hộp với cậu thế.”

Cố Tử Nhiêu vốn không muốn để ý đến cậu ta, nhưng nghe lời cậu ta nói xong bèn dừng tay hỏi, “Thật à?”

Phó Ưc Bắc chẳng hiểu ra sao, “Cái gì thật à?”

“Cô ấy hồi hộp với tớ.”

Phó Ưc Bắc thiếu điều bị sắc nước miếng chính mình, “Anh Cố à! Từ bao giờ anh thiếu tự tin vậy chứ hả? Giờ anh ra ngoài hô một tiếng muốn tìm bạn gái, không tới một giờ đã có nguyên hàng người có thể xếp hàng từ đây ra tới cổng.”

Cố Tử Nhiêu nghe cậu ta lại bắt đầu nói lung tung bèn đuổi cậu ta ra ngoài, bắt đầu làm thí nghiệm.

Chờ đến khi cậu ta ra khỏi phòng thí nghiệm, nhìn đồng hồ tính toán chênh lệch thời gian, giờ này chắc nhóc con đang ngủ say sưa rồi nhỉ?

Trước đây nghe cô nói đến đàn anh Trần Ngôn, một kẻ bàng quan như anh có thể cảm giác được Trần Ngôn đối với cô không bình thường, thế nhưng cô vẫn không hiểu được, mà anh cũng không hơi đâu vạch trần. Bây giờ còn thêm một cậu đàn em rất đẹp trai nữa?

Anh bỗng nhiên có chút nóng ruột, cô thiện lương đáng yêu như thế, nhất động nhất tĩnh đều rất thu hút người ta, sau khi tiếp xúc với cô càng nhận thức rõ cái tốt đẹp của cô, chung quanh cô có nhiều người như vậy, chỉ sợ là từ lâu đã có tâm tư khác thường, nhưng cô lại ở cách xa anh đến thế. Đường như về mặt này cô rất chậm chạp, hoàn toàn chưa phát hiện ra sự khác thường của anh, chỉ coi anh như một người bạn tốt.

Đồng thời anh cũng lại lấy làm vui mừng trước sự chậm chạp của cô, bao nhiêu kẻ ở cạnh cô sợ là cũng chẳng dễ dàng gì cho cam.

Ngày hôm trước buổi tối đi nghỉ sớm, hôm sau mới sáng sớm Diệp Thanh Tư tinh thần sảng khoái đi đến phòng thí nghiệm, không ngờ Trầm Phi đã tới rồi, đàn chị cô đây trái lại cảm thấy có phần mắc cỡ.

Từ máy tính lấy ra vài chương tài liệu đưa cho Trầm Phi, bảo cậu ta cứ xem trước, buổi chiều dẫn cậu đi làm thí nghiệm, sau đó liền đi qua chỗ Trần Ngôn phòng bên ăn chục bữa sáng.

Trầm Phi nhìn bóng dáng nhẹ nhàng kia biến mất nơi cửa, chậm rãi chau mày.

Sáng hôm đó thời gian của Diệp Thanh Tư đều dành cho Trầm Phi, Trầm Phi cứ cách vài phút lại đặt ra câu hỏi về tài liệu. Diệp Thanh Tư một bên kiên nhẫn giải thích, một bên thầm oán trong lòng.

Sếp lớn nói cậu ta xuất thân từ trường nổi tiếng, làm sao ngay cả vấn đề đơn giản như thế cũng không rõ chứ.

Về sau cô đều ném những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, bởi vì Trầm Phi hề mở miệng một cái là gọi đàn chị khiến trong lòng cô ngọt xót.

Buổi chiều lúc cô và Cố Tử Nhiêu chat với nhau có nhắc đến chuyện này, Cố Tử Nhiêu ở bên này cau mày, cái trò cũ rích kiểu đó cũng chỉ có cô nhóc ngốc nghếch này mới mắc mưu mà thôi.

Cảm giác tự hào làm đàn chị của Diệp Thanh Tư ngay hôm sau liền bay biến gần hết, cô nhìn động tác thành thạo lúc làm thí nghiệm của Trầm Phi, thấy cực kỳ thất bại, nhân lúc Trầm Phi không chú ý, bèn lén đến phòng nghiên cứu của Trần Ngôn ngồi than thở.

Diệp Thanh Tư nghiêng đầu tựa vào chỗ ngồi bên cạnh Trần Ngôn, nhìn Trần Ngôn dùng đồ họa vi tính, xong rồi mới mở miệng, “Anh Trần, đàn em Trầm mới tới thật là lợi hại, làm thí nghiệm hiệu suất vừa cao, số liệu lại chính xác.”

Ánh mắt Trần Ngôn không rời khỏi màn hình máy tính, “Sao, chẳng lẽ em muốn có một thằng đàn em ngốc nghếch, cái gì cũng cần em chỉ bảo à?”

Diệp Thanh Tư lắc lắc đầu, “Cũng không phải, có điều, cậu ấy giỏi quá, em làm đàn chị thật là áp lực à.”

Trần Ngôn nhớ tới khuôn mặt Trầm Phi, thở dài một hơi, “Hay là, anh đi nói với sếp lớn, đàn em Trầm để anh dẫn dắt nhé?”

Diệp Thanh Tư vốn định đồng ý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, “Thôi khỏi, sếp cũng chỉ bảo em dẫn dắt cậu ta một khoảng thời gian, em đoán cái gọi là một khoảng thời gian này cũng không lâu lắm đâu.”

Than thở xong Diệp Thanh Tư lại trở về phòng nghiên cứu của mình, hướng vào màn hình máy tính lạch cạch gõ chữ.

Cố Tử Nhiêu, anh nói xem có phải em ngu lắm không?

Cố Tử Nhiêu, anh nói xem có phải em tệ lắm không?

Cố Tử Nhiêu, anh nói xem có phải em chỉ biết ăn thôi không?

...

Mặc dù biểu tượng chat kia từ đầu chí cuối không hề sáng lên, nhưng tất thấy không mấy may ảnh hưởng đến việc kể khổ của Diệp Thanh Tư, đợi cô hỏi hết một tràng câu hỏi có có không không xong, tâm trạng dường như tốt lên nhiều, mặc kệ người kia chẳng hề có phản ứng gì sất.

Cố Tử Nhiêu theo giáo sư hướng dẫn tham gia một hội nghị học thuật, sau khi trở về, trông thấy biểu tượng chat kia không ngừng chớp nháy, sau đó mới nhìn đến mấy câu hỏi ngốc nghếch đầy trên màn hình. Anh biết cô nhóc lại để bụng những chuyện lặt vặt vớ vẩn rồi.

Tuy rằng thoát nhìn cô vô tâm vô tính cả ngày cười nói hỉ hả, nhưng đối với việc học lại rất nghiêm túc, yêu cầu đối với bản thân cũng rất cao, đôi khi áp lực cũng rất lớn, so sánh với người khác, không tránh khỏi trong lòng cảm thấy có chênh lệch.

Biểu tượng chat kia vẫn tắt, anh vốn định trực tiếp gọi điện, nhưng tính tính thời gian, bèn từ bỏ ý định.

Lúc này cô hẳn đã ngủ rồi.

Anh ngẩn người, dẫn đo giấy lát, thật nghiêm túc gõ trả lời cô một đoạn.

Tất máy tính, anh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Anh muốn về nước.

Đi học nước ngoài nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh nảy sinh ý nghĩ này, hơn nữa ý nghĩ này cũng rất mãnh liệt.

Anh muốn cùng cô sinh sống dưới một mảnh trời, lúc cô cần anh, anh có thể xuất hiện trước mặt cô trước nhất, chứ không phải cách nhau nhiều giờ như thế này.

Vừa hay lúc này anh nhận được một tấm thiệp cưới.

Đạo này Diệp Thanh Tư bận tới mắt tới mũi, cứ liên lạc đứt quãng với Cố Tử Nhiêu, cô đầu óc mụ mị choáng váng cứ nhiên không phát hiện giữa anh và cô không còn chênh lệch thời gian nữa. Một cặp đàn anh đàn chị trong phòng nghiên cứu cưới nhau, mời cô làm phù dâu.

Cặp đàn anh đàn chị kia là hai người có thâm niên nhất trong phòng nghiên cứu, năm nay tốt nghiệp tiến sĩ, đều ở lại trường làm giảng viên, cũng tính toán làm luôn chuyện cưới xin.

Diệp Thanh Tư cực thích đàn chị này, rất dịu dàng chu đáo, lúc trước mỗi lần đi công tác về đều mang đồ ăn ngon cho cô. Theo đàn chị đi thử áo cưới thử tư trang, bận bịu hết mấy ngày, rốt cuộc cũng đến ngày kết hôn.

Cô dâu chú rể đều có tính ngại phiền phức, chọn làm lễ cưới ở bãi cỏ. Khi Diệp Thanh Tư theo giúp cô dâu chỉnh trang lại phục sức trang điểm trong phòng thì nghe thấy bên ngoài một tràng âm thanh huyền ảo, cô nhìn qua cửa sổ, trông thấy một đám người tụ lại một chỗ, cùng nói chuyện với người đứng giữa đám, nhưng khoảng cách hơi xa, cô không nhìn rõ người kia là ai, chỉ trông thấy xa xa một bóng người dong dỏng cao.

Cô dâu vốn căng thẳng, nghe thấy bên ngoài đột nhiên có tiếng động bùng nổ thì càng sợ hãi, lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh, “Thanh Tư, sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Diệp Thanh Tư nhìn đàn chị trước nay luôn bình tĩnh kiềm chế lại có bộ dạng này, không nhịn được cười, “Chị à, không sao không sao, chị đừng căng thẳng! Chú rể của chị không chạy mất đâu!”

Người trong phòng đều phì cười, cô dâu cũng không nhịn được mà cười theo, giả vờ giận dữ lườm cô một phát, “Con nhóc này!”

Diệp Thanh Tư nghe tới đó, ngây người giây lát, cô nhớ Cố Tử Nhiêu cũng thích gọi cô là nhóc con, gần đây hình như cũng không có nói chuyện gì nhiều với anh cho lắm, trong lòng bỗng dưng thấy trống trải.

Hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, lúc cử hành nghi thức, cô trông thấy một bóng người rất xuất chúng, dừng trách cô phân tâm, chỉ trách người kia quá sức bắt mắt, là cái loại cho dù có đứng giữa đám đông, thì liếc mắt một cái liền nhận ra anh.

Cố Tử Nhiêu đứng đằng xa, cô dâu chú rể thu hút ánh mắt của hết thảy mọi người có mặt tại đây, ngoại trừ anh.

Nhóc con mặc một chiếc váy phỏng cụp ngực màu sâm-panh, để lộ bờ vai lóng lánh mượt mà, trước eo có một chiếc nơ con bướm thật to, đầy cảm giác lập thể. Thiết kế đơn giản mà tuyệt đẹp không chỉ tôn lên vẻ xinh đẹp thuần khiết, mà còn ôm lấy dáng người thướt tha của cô, từng cái nhún nhảy từng nụ cười, khiến anh không thể rời mắt.

Anh nghiêng tầm mắt, liền bắt gặp hai ánh mắt nóng rực. Hai người kia, ban nãy khi Dương Viễn giới thiệu với anh, anh đã để ý, giờ xem ra anh đã không đoán sai.

Sau khi nghi thức kết thúc, Diệp Thanh Tư tranh thủ lúc rảnh rỗi nhét đồ ăn vào bụng, buffet tiệc cưới ăn không tẻ, cô đang ăn uống vui vẻ thì nghe thấy chú rể Dương gọi mình, cô dâu cũng tươi cười vẫy tay với cô.

Cô cười toe toét chạy qua, “Anh, chị.”

Dương Viễn đập vai Cố Tử Nhiêu, sau đó ôm vai anh giới thiệu với Diệp Thanh Tư, “Em nhỏ, đây là bạn từ bé của anh, vốn cũng thuộc phòng nghiên cứu của bọn mình, chỉ có điều về sau chạy tới quốc gia tư bản chủ nghĩa, bằng không chức đàn anh lớn này đã nhường lại cho cậu ấy! Em không biết hồi đấy nó ra đi, biết mấy nữ sinh trong trường đã thâm rơi bao nhiêu là nước mắt đó!”

Vài người biết nội tình đều bật cười, Diệp Thanh Tư nhìn Cố Tử Nhiêu vừa cười vừa gọi một tiếng, “Chào đàn anh.”

Vừa giương mắt bắt gặp bộ dạng ôn hòa cười nhẹ của anh, trái tim bỗng chốc đập thành thịch liên hồi. Rõ ràng mới gặp mặt lần đầu, nhưng cô lại có cảm giác quen thuộc.

Cố Tử Nhiêu cười đáp lại một tiếng, hóa ra cô thực sự không nhớ anh, anh nhìn cô, dẫn dắt từng bước, “Anh họ Cố.”

Cô vẫn đang nhớ lại xem rốt cuộc đã gặp anh ở đâu, nghe lời anh nói liền phản ứng theo bản năng, “Anh Cố.”

Trong bụng Cố Tử Nhiều vừa giận vừa buồn cười, cái con nhóc ngốc nghếch này!

Dương Viễn bỗng nhiên vỗ đầu, “Cậu xem tớ sơ sót quên giới thiệu tên mất tiêu nhỉ? Nào nào nào, Cố Tử Nhiều, Diệp Thanh Tư.”

Nói xong quay qua nói với Cố Tử Nhiều, “Thế nào, cô nhóc đàn em này của tớ xinh chứ?”

3. Chương 3: Cùng Anh Bạc Đầu, Phồn Hoa Phai Nhạt...

Cố Tử Nhiều cười gật đầu, Diệp Thanh Tư bên này đã choáng váng toàn tập, ngơ ngác hỏi, “Cố, Cố Tử Nhiều? Kevin Gu của trường Oxon?”

Dương Viễn nhìn hai người, “Ừa, hai người biết nhau hả? Đúng rồi, tớ nhớ ra rồi, trước đây Thanh Tư đi trao đổi từng đến Anh, hình như ở gần chỗ cậu.”

Cố Tử Nhiều vừa định thừa nhận đã bị Diệp Thanh Tư cắt ngang, cô không dám nhìn Cố Tử Nhiều lấy một cái, vội vội vàng vàng phủ nhận, “Không quen ạ!”

Nói xong xoay người chạy mất.

Phó Úc Bắc bứt ra khỏi đám gái đẹp, thấy bên này khác thường bèn hỏi, “Cô gái đó là ai vậy?”

Cố Tử Nhiều cực kỳ ngạc nhiên nhìn sang Phó Úc Bắc, “Cậu không nhớ cô ấy à?”

Mặc dù đó đã là chuyện của vài năm trước, nhưng bọn anh hoàn toàn không thay đổi gì nhiều, có sao nhóc con không nhớ ra anh chứ?

Phó Úc Bắc hoàn toàn mờ mịt, “Ai chứ? Tớ có biết sao?”

Cố Tử Nhiều mỉm cười bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, “Không có gì.”

Suốt buổi tiệc cưới Diệp Thanh Tư không dám bén mảng lại gần nhóm kia, thậm chí không dám nhìn về bên đó, thế nhưng lại càng không kiểm soát được ánh mắt cùng trái tim mình.

Anh mặc nguyên bộ com-lê, áo sơ-mi trắng bình thường nhất cùng quần tây áo vest màu xám đậm, nhưng anh mặc lên lại toát ra một vẻ khác biệt, mạnh mẽ rắn rỏi, phong độ xuất chúng.

Các cô gái chung quanh đều đang bàn luận về anh, cô nghe được không hiểu sao lại hơi có cảm giác chua xót.

Cô không biết tại sao ban nãy mình lại phủ nhận có quen biết anh. Thế nhưng cô cũng không thể xác định, kiểu như họ, có được xem là biết nhau không?

Càng nghĩ đầu óc càng rối, cô thuận tay cầm lấy một ly sâm-panh, một hơi uống cạn, vẫn chưa đã, còn uống thêm ba ly liên tiếp.

Sau khi uống xong đã bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Cố Tử Nhiều nhìn từ đằng xa, trong lòng không khỏi thở dài, nhưng cũng không định dồn ép cô quá mức.

Trầm Phi lạnh lùng quan sát hết thấy, nhiệt độ trong mắt càng lúc càng xuống thấp.

Diệp Thanh Tư còn định uống tiếp, tay bỗng bị chặn lại, “Đừng uống nữa, ăn chút gì đi.”

Cô ngẩng đầu nhìn người trước mắt, nhìn mất hồi lâu mới nhận ra, vừa cười vừa gọi, “Anh Trần.”

Trần Ngôn nhìn bộ dạng của cô là biết cô đã uống say, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, ánh mắt mơ màng.

Anh chìa tay ra đỡ cô, “Để anh đỡ em vào trong nghỉ nhé.”

Diệp Thanh Tư đẩy anh ra, “Em không cần.”

Trần Ngôn lẳng lẳng thu hồi cánh tay, “Vậy em muốn sao?”

Diệp Thanh Tư nhìn động tác này của anh, bỗng nhiên cảm thấy rất quen thuộc, dường như đã xảy ra đối với mình, cô chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó cúi đầu yên lặng.

Trần Ngôn đứng bên cô một lúc lâu, thở dài một hơi, xoay người đi mất.

Trước giờ anh vẫn luôn biết cô gái tốt đẹp như vậy không thuộc về mình, cũng không thuộc về Trần Phi, không thuộc về bất cứ ai. Thế nhưng hôm nay anh thấy cô vì anh ta mà thất thố, thấy cô vì anh ta mà uống say, con người đó rốt cuộc cũng xuất hiện, anh đã có thể hoàn toàn buông tay rồi.

Khi bữa tiệc kết thúc, sức uống rượu của Diệp Thanh Tư đã đến hết mức. Cô đầu chú rể cũng đã uống nhiều, Cố Tử Nhiêu nhân lúc lộn xộn đỡ cô đi ra ngoài.

Diệp Thanh Tư uống rất nhiều thế nhưng vẫn có thể nhận ra anh, ra sức giả vờ, “Tôi không quen anh, anh thả tôi ra!”

Lên xe taxi, cô vẫn ồn ào như thế, tài xế taxi dè dặt nhìn cô, giống như coi cô là đứa hư hỏng.

Cố Tử Nhiêu sắp bị cô chọc cho tức chết rồi, anh ôm lấy mặt cô, bắt cô đối diện với mắt mình, nghiêm túc hỏi một câu, “Em thực sự không quen anh hả?”

Diệp Thanh Tư đầu óc chhuizen choáng, hình bóng trước mắt chồng lên nhau, thế nhưng đôi con ngươi long lanh đen nhánh kia cứ rõ ràng đến vậy, cô ngoan ngoãn trả lời, “Hình như có quen.”

Cố Tử Nhiêu bị câu trả lời này đánh bại triệt để, cũng may cuối cùng cô cũng an tĩnh không quấy nữa. Cô ngoan ngoãn ngồi bên này, hơi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au trong treo lóng lánh, khiến anh muốn cắn một phát cho đã.

Ai ngờ mới an tĩnh được vài phút, cô lại bắt đầu quấy.

“Em không muốn đi xe, em không thích đi xe, em muốn xuống xe!”

Dĩ thế nào cũng không xong, Cố Tử Nhiêu đành đỡ cô xuống xe. Cô uống say tới nỗi ngay cả đứng cũng không vững, Cố Tử Nhiêu quả thực không có cách nào tính xem hai người cứ thế này đi về mất bao nhiêu thời gian.

Không ngờ vừa đi được vài bước, Diệp Thanh Tư không đi nữa, nhìn anh với vẻ đáng thương, “Chân em đau quá.”

Cố Tử Nhiêu đỡ cô ngồi xuống ghế băng bên đường, sau đó quỳ gối ngồi xuống trước mặt cô nhìn chân cô. Do trong tiệc cưới cô mang giày cao gót, lòng bàn chân lẫn gót chân đều bị chà sát phồng rộp rướm máu.

Diệp Thanh Tư nhìn người đàn ông ngồi xổm trước mặt mình, chớp chớp mắt, cất tiếng không rõ hỏi, “Rốt cuộc anh là ai chứ?”

Cố Tử Nhiêu ngẩng đầu hung dữ trừng mắt với cô, đưa tay nhéo nhéo mặt cô, “Còn nói không quen anh nữa anh liền vất em ở lại đây không thèm quan tâm luôn!”

Diệp Thanh Tư lập tức im miệng, chớp đôi mắt to tròn nhìn anh, trông thực sự vừa đáng thương vừa hồn tử.

Cố Tử Nhiêu nói xong thì xoay người bước đi.

Diệp Thanh Tư chớp chớp mắt, đừng nói anh đi thật chứ?

Lát sau Cố Tử Nhiêu quay lại, trong tay cầm một chai nước, anh dứt Diệp Thanh Tư uống vài ngụm.

Diệp Thanh Tư cảm thấy khá lên nhiều, cười híp mắt nói với anh, “Cảm ơn anh, em dễ chịu hơn nhiều rồi.”

Cố Tử Nhiêu thở dài, cởi áo vest ngoài khoác lên người cô, sau đó xoay người hơi khom lưng trước mặt cô, “Đi thôi, anh công em.”

Diệp Thanh Tư lập tức nằm lên lưng anh.

Cô ngoan ngoãn tựa vào lưng anh, hơi thở ấm áp phả lên cổ anh, khiến trái tim anh như bị cái gì đó lấp tràn đầy.

Đi một lúc, Cổ Tử Nhiêu phát hiện chưa đi được mấy bước, trên mặt đất bỗng có một giọt nước nhỏ xíu, trong lòng đau âm ỉ.

Diệp Thanh Tư cũng không biết mình làm sao nữa, chỉ cảm thấy rất tủi thân, cô đã tỉnh rượu hơn rồi, đầu óc cũng bắt đầu hoạt động. Nhìn dáng vẻ của anh, anh đã sớm biết mình là ai, nhưng còn mình lại cứ như một con ngốc.

Cổ Tử Nhiêu im lặng hồi lâu cuối cùng cũng mở miệng, “Anh thừa nhận rất lâu trước đây anh đã từng gặp em, cũng biết em là ai, không nói rõ với em mọi chuyện tuyệt đối không phải vì mưu toan mục đích gì khác, chẳng qua có những chuyện một khi thời cơ đã trôi qua, thì không làm sao thốt ra được nữa. Nếu anh thực sự có ý giấu diếm em, hôm nay đã không nói rõ ra...”

Anh không biết Diệp Thanh Tư rốt cuộc có nghe vào hay không, anh không nhìn thấy vẻ mặt cô, cô cũng không có động tĩnh gì, trong lòng anh càng lúc càng không yên.

Ngay khi anh định dừng lại nhìn cô một chút, cuối cùng cô cũng mở miệng, “Anh còn đẩy em ra!”

Cổ Tử Nhiêu không biết cô không đầu không đuôi thốt ra một câu như vậy là có ý gì, “Em nói gì cơ?”

“Lần đầu tiên gặp mặt, anh còn đẩy em ra!” Diệp Thanh Tư gất gỏng lặp lại lần nữa, ban nãy lúc Trần Ngôn rút tay lại cô rốt cuộc cũng nhớ ra.

Cổ Tử Nhiêu bỗng chốc không biết phải giải thích ra sao, cuối cùng đành nói một câu, “Anh xin lỗi.”

Qua một hồi lâu nữa, người trên lưng lại không có động tĩnh, anh dừng lại, khẽ quay đầu gọi, “Thanh Tư à?”

Người trên lưng vô thức “Ừm” một tiếng.

Hóa ra đã ngủ rồi.

Cuối cùng Cổ Tử Nhiêu vẫn bắt xe về khách sạn, đặt Diệp Thanh Tư lên giường, đắp chăn lên, ngồi bên giường nhìn cô nhóc đang ngủ ngon lành, nào có ai ngờ, người bình thường nhu thuận thế kia uống rượu vào lại rầy rà đến vậy!

Diệp Thanh Tư tỉnh ngủ, mở mắt nhìn cảnh vật chung quanh hồi lâu, lại nhìn người đàn ông kia, mặt thoáng chốc đỏ ửng.

Khóe miệng Cổ Tử Nhiêu không kìm được cong lên, cô nhóc này vẫn còn biết thẹn thùng cơ đấy.

Anh cũng không nhắc lại chuyện cũ, “Mau đi rửa mặt đi, cả ngày nay em không ăn gì rồi, anh dẫn em ra ngoài ăn.”

Diệp Thanh Tư gật gật đầu vọt vào nhà vệ sinh, nửa tiếng sau mới đi ra, lúc bước ra mặt vẫn đỏ ửng như cũ.

Lúc ăn cơm Diệp Thanh Tư yên lặng khác thường, Cổ Tử Nhiêu ăn được vài miếng bèn đặt đũa xuống.

“Sự xuất hiện của anh khiến em không thoải mái sao?”

Diệp Thanh Tư ngẩng mặt nhìn anh, lắc đầu.

“Vậy con người thực của anh khác biệt quá xa so với tưởng tượng của em à?”

Diệp Thanh Tư càng thêm kiên định lắc đầu. Sao thế được? Quả thực giống y đúc với tưởng tượng của em, thậm chí còn tuyệt hơn cả trong tưởng tượng.

“Vậy tại sao chúng ta không thể cư xử với nhau như trước đây?”

Diệp Thanh Tư không biết phải trả lời ra sao.

Cổ Tử Nhiêu gật gật đầu, “Anh rõ rồi, em yên tâm, anh sẽ nhanh chóng rời đi, sau này cũng sẽ không quấy rầy em nữa.”

Diệp Thanh Tư lập tức luống cuống, bắt lấy cánh tay Cố Tử Nhiêu, “Không cần đâu!”

Cố Tử Nhiêu nắm lấy tay cô, thật sâu nhìn vào mắt cô, “Thanh Tư, anh xin lỗi vì lúc trước đã giấu diếm em, hi vọng em có thể tha lỗi, đồng thời anh cũng hi vọng mình có thể cư xử với nhau như trước đây, vui vẻ thoải mái.”

Diệp Thanh Tư cúi đầu thật lâu, bỗng thỉnh linh ngẩng đầu nhướn mày nở nụ cười, “Được! Em tha thứ cho anh, để thể hiện thành ý của anh, bữa cơm này anh chiêu đãi nhé!”

Kỳ nghỉ của Cố Tử Nhiêu kết thúc, phải quay lại Anh quốc. Diệp Thanh Tư rõ ràng rầu rĩ không vui.

Cố Tử Nhiêu xoa đầu cô, “Nhóc con làm sao vậy?”

Diệp Thanh Tư muốn đem những suy nghĩ trong lòng nói anh hay, nhưng lại sợ bản thân tự đa tình, sự rối rắm trong lòng dần dần hiện lên trên mặt.

Cố Tử Nhiêu sao có thể không biết tâm tư của cô, đưa tay kéo cô vào lòng, cảm nhẹ nhàng cạ trên đỉnh đầu cô, “Anh cứ tưởng biểu hiện của mình đã đủ rõ ràng rồi, ai ngờ, em vẫn không hiểu. Thanh Tư, anh thích em, em có thích anh không?”

Cố Tử Nhiêu rõ ràng cảm giác được người trong lòng rúc sâu vào vòng tay anh, anh cất tiếng cười trầm thấp, “Không cần vội trả lời anh, đợi anh lần sau về sẽ không đi nữa, đến lúc đó em hãy nói anh biết.”

Cố Tử Nhiêu cứ thế mà đi, Diệp Thanh Tư bỗng nhiên thấy không quen. Mặc dù hai người vẫn chat với nhau trên mạng như trước kia, thế nhưng cô vẫn có cảm giác khó ở.

Cố Tử Nhiêu cũng không nhắc đến chuyện đó nữa, Diệp Thanh Tư vô số lần muốn trả lời anh, nhưng cứ luôn nói không nên lời, cô thậm chí có chút sốt ruột.

Đông qua xuân đến, chớp mắt đã lại một năm.

Hôm đó Diệp Thanh Tư thay một đàn anh đứng lớp năm nhất, lúc sắp tan học, cô đang cúi đầu xem tài liệu dạy để sắp xếp bài tập, bỗng nhiên cảm thấy có một bóng người từ cửa sau lên vào phía cuối phòng học.

Cô vốn tưởng là sinh viên, nhưng khi vừa ngẩng đầu bắt gặp người nọ liền ngây người.

Cố Tử Nhiêu mặt mày khoan khoái, bên môi thoáng mang theo nụ cười nhẹ, cứ thế yên lặng nhìn cô.

Sinh viên bên dưới thấy cô cả buổi không nói gì, bắt đầu thúc giục, “Cô ơi, còn bài nào nữa ạ?”

Diệp Thanh Tư cúi đầu ổn định tâm trạng, vừa định tiếp tục, nhưng không làm sao khống chế nổi bản thân. Bèn ném tài liệu xuống, chạy về phía cuối phòng học, nhào vào vòng ôm nhưng nhớ bấy lâu.

Cố Tử Nhiêu cười giương hai tay đón lấy cô, kéo vào trong lòng.

Diệp Thanh Tư vừa cười vừa kiễ chân, ở bên tai anh nhẹ nhàng mà kiên định nói, “Em nghĩ kỹ rồi, Cố Tử Nhiêu, em thích anh.”

Nụ cười bên môi Cố Tử Nhiêu càng sâu, cánh tay siết chặt.

Tiếng hoan hô reo hò trong phòng học nháy mắt vỡ òa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-noi-voi-anh-nam-thang-binh-yen>